

הלכות מילה פרק ב

א. הכל, כשרים למול: ואפלו הערל ועבד וקטן ואשה מולין, במקום שאין שם איש. אבל גוי, לא ימול כלל; ואם מל, אינו צריך לחזור ולמולו שניה. ובכל מולין, אפלו בצר ובזכוכית, ובכל דבר שפורת; ולא ימול בקרומית שלקנה, מפני הסכנה. ומצוה מן המבחר למול בברזל, בין בסכין בין במספרים; ונהגו כל ישראל, בסכין.

ב. פיצד מוהלין: חותכין את כל העור החופה את העטרה, עד שתתגלה כל העטרה; ואחר כך פורעין את הקרום הרך שלמטה מן העור בצפרן, ומחזירו לכאן ולכאן, עד שיראה בשר העטרה. ואחר כך מוצץ המילה, עד שיצא הדם ממקומות רחוקים, כדי שלא יבוא לידי סכנה; וכל מל שאינו מוצץ, מעבירין אותו. ואחר שמוצץ, נותן עליה אספלונית או רטיה וכיוצא בהן.

ג. יש ציצין מעכבין את המילה, ויש ציצין שאין מעכבין. פיצד: אם נשאר מעור הערלה, עור החופה את רב גבהה שלעטרה הרי זה ערל כמות שהיה; וזה העור הוא ציץ המעכב. ואם לא נשאר ממנו אלא מעט, שאינו חופה רב גבהה שלעטרה זה הוא ציץ שאינו מעכב.

ד. המל כל זמן שעוסק במילה חוזר בין על ציצין המעכבין, בין על ציצין שאין מעכבין. פרש על ציצין המעכבין, חוזר; ועל ציצין שאינן מעכבין, אינו חוזר. מל ולא פרע את המילה, כאלו לא מל.

ה. קטן שבשרו רך ומדלדל, או שהיה בעל בשר עד שיראה כאלו אינו מהול רואין אותו בעת שיתקשה: אם נראה שהוא נמול, אינו צריך כלום; וצריך לתקן הבשר מכאן ומכאן, מפני מראית העין. ואם בעת שיתקשה לא יראה שהוא נמול חוזרין וקוצצין מן הבשר המדלדל מכאן ומכאן, עד שתראה העטרה גלויה בשעת קשוי. ודבר זה, מדברי סופרים; אבל מן התורה, אף על פי שהוא נראה כערל, הואיל ומל, אינו צריך למול פעם שניה.

ו. עושין כל צרפי מילה בשבת, מולין ופורעין ומוצצין, וחוזר על ציצין המעכבין, אף על פי שפרש; ועל ציצין שאין מעכבין, כל זמן שלא פרש; ונותן עליה אספלונית. אבל מכשירי מילה, אינן דוחין את השבת. פיצד: הרי שלא מצאו סכין אין עושין סכין בשבת, ולא מביאין אותו ממקום למקום; ואפלו במבוי שאינו מערב, אין מביאין אותו מחצר לחצר, ואין ערוב דדבריהם נדחה מפני הבאת הסכין, הואיל ואפשר להביאו מערב שבת.

ז. וכן אין שוחקין לה סממנין, ואין מחמין לה חמין, ואין עושין לה אספלונית, ואין טורפין יין ושמן. לא שחק כמון מערב שבת, לועס בשניו ונותן; לא טרף לה יין ושמן, נותן זה לעצמו וזה לעצמו. זה הכלל: כל שאפשר לעשותו מערב שבת, אינו דוחה את השבת; אלא אם שכחו ולא הכינו המכשירין, תדחה המילה לתשיעי.

ח. מלו את הקטן בשבת, ואחר כך נשפכו החמין או נתפזרו

הַסִּמָּמִין עוֹשִׂין לוֹ הַכֹּל בַּשַּׁבָּת, מִפְּנֵי שֶׁסִּכְנָה הִיא לוֹ. מְקוֹם שֶׁדִּרְכָּן לְהִרְחִיץ אֶת הַקָּטָן, מִרְחִיצִין אוֹתוֹ בַּשַּׁבָּת: בְּיוֹם הַמִּילָה בֵּין לִפְנֵי הַמִּילָה בֵּין לְאַחַר הַמִּילָה, אוֹ בְּשִׁלְיֵשִׁי שֶׁלִּמִּילָה שֶׁחָל לְהִיּוֹת בַּשַּׁבָּת, בֵּין רְחִיצַת כָּל גּוֹפּוֹ בֵּין רְחִיצַת מִילָה, בֵּין בְּחֻמִּין שֶׁהוֹחֲמוֹ מֵעֶרֶב שַׁבָּת בֵּין בְּחֻמִּין שֶׁמְחַמִּין לוֹ בַּשַּׁבָּת מִפְּנֵי שֶׁסִּכְנָה הִיא לוֹ.

ז. שֶׁכָּחוּ וְלֹא הִבִּיאוּ סִכִּין מֵעֶרֶב שַׁבָּת, אוֹמְרִין לְגוֹי לְהִבִּיא סִכִּין בַּשַּׁבָּת, וּבִלְבָד שֶׁלֹּא יָבִיא אוֹתוֹ, דֶּרֶךְ רִשּׁוֹת הָרַבִּים. כָּלְלוּ שֶׁלֹּדָּבָר: כָּל דָּבָר שֶׁעָשִׂיתוֹ בַּשַּׁבָּת אֲסוּרָה עָלֵינוּ מִשּׁוּם שַׁבָּת, מִתֵּר לָנוּ לֹאמַר לְגוֹי לַעֲשׂוֹת אוֹתוֹ כְּדֵי לַעֲשׂוֹת מִצְוַה בְּזִמְנָה; וְדָבָר שֶׁעָשִׂיתוֹ בַּשַּׁבָּת אֲסוּרָה עָלֵינוּ מִשּׁוּם מְלָאכָה, אֲסוּר לָנוּ לֹאמַר לְגוֹי לַעֲשׂוֹתוֹ בַּשַּׁבָּת.

י. מְכַשִּׁירֵי מִילָה, אֲפִלּוּ בְּזִמְנָה אֵינָן דוֹחִין אֶת יוֹם טוֹב, הוּאִיל וְאַפְשָׁר לַעֲשׂוֹתָן מֵעֶרֶב יוֹם טוֹב; וְקָל וְחֹמֶר הַדְּבָרִים, אִם לֹא דָחוּ מְכַשִּׁירֵי מִילָה שַׁבָּת שֶׁהוּא מְדַבְּרִיהֶם, הֵיאֵף יָדָחוּ לֹא תַעֲשֶׂה שְׁלֵתוֹרָה. אָבֵל שׁוֹחֲקִין לָהּ סִמָּמִין בְּיוֹם טוֹב, הוּאִיל וְרֵאוּיִין לְקַדְרָה; וְטוֹרְפִין לָהּ יֵין וְשֶׁמֶן.